

РЕШЕНИЕ

№ 761

гр. Пловдив, 03.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XIV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анна Ив. Иванова

Членове: Радослав П. Радев
Иван Ал. Анастасов

при участието на секретаря Валентина П. Василева
като разгледа докладваното от Анна Ив. Иванова Въззивно гражданско дело
№ 20225300500777 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. на ГПК.

Производството е образувано по въззивна жалба на Община Пловдив с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. ***** представлявано от кмета З. Д. чрез юрк.Е. К. против решение №260053/11.01.2021 г., постановено по гр.д.№18278/2018, на ПРС,22 гр.с., с което е отхвърлен предявеният иск за сумата 1000 лв., предявен като частичен иск от 171879,90лв. за осъждането на Община Родопи, ЕИК ***** да заплати исковата сума, която представляваща част от уговорената, но неплатена цена на извършени услуги по договор №09 ДГ 828/28.05.2009 г. за периода 01.01.2009г. – 31.12.2009 г. и мораторната лихва за забава за периода от 01.12.2015 г. до 14.12.2018 г. в размер на 300,08 лв. и е осъдена да заплати сумата 381 лева – разноски по делото.

Жалбоподателят оспорва постановеното решение, като неправилно и незаконосъобразно. Моли за отмяна на решението и постановяване на ново такова, с което се уважи предявеният иск.Претендира за разноски.

Във ВЖ са изложени оплакванията, че с редица писма от 2011,2012,2013,2014,2015 и 2016г. ответникът признава задължението си в размера на издадените фактури по договора от 28.05.2009г, поради което счита, че с всяко от посочените волеизявления давността е била прекъсвана по чл.116,б.“а“ ЗЗД; счита, че неправилно ПРС е приел, че вземанията се погасяват с 3-годишна давност – в случая била приложима общата 5-годишна

давност по чл.110 ЗЗД, тъй като плащанията не били периодични – не се касаело за изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи единен пропораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащането да са изначално определени или определяеми – размерът на процесните вземания по договора не били определени изрично, а бил в зависимост от количеството депониран отпадък; падежът на задълженията не настъпвал през изрично определени периоди от време; че съгласно чл.11,ал.2 от договора, ф-ра №0000375085/12.06.2009г. е изготвена съгласно справки за депонирани отпадъци на ответника за общ период от 5 месеца.Цитира съд.практика: р.№252/03.01.2013г по т.д. №1067/2011г на ВКС,2ТО; р..46/06.04.2017г. по гр.д.№60140/2016г. на ВКС,1Т.О.;о.57/29.01.2018г. по т.д.№1527/17г. на ВКС, 2ТО; р.185/14.04.2020 по т.д. №3224/18г. на ВКС,2ТО, където е прието, че осчетоводяването на фактурата представлява недвусмислено признание като за съществуването на ПРО по договора, така и за доставката на стоката.

Въззиваемата страна Община Родопи-****, чрез адв.Н.С. -оспорва подадената въззивна жалба, като моли за потвърждаване на решението. Излага съображения, че цитираните по-горе писма не прекъсват давността, тъй като не представляват волеизявление на законния предствител на общината - кметът – съгл.чл.38,ал.1 и чл.44 ,ал.1,т.15 от ЗМСМА, чл.21,ал.2 ЗДСл; относно писмо от 22.01.2015г. – счита, че това признание е направено след изтичане на давността, поради което не можело да породи последицата да прекъсне давността; че поради погасяването им по давност, със заповед №70/25.01.2016 г. кметът на Община Родопи е отписал задълженията към Община **** в размер на 171879,87 лв., извършено е осчетоводяване, което било отразено в заключението на ВЛ по приетата ССЕ; счита, че е приложима кратката 3-годишна погасителна давност за процесните вземания, което следвало от систематичното тълкуване на чл.2,чл.3,чл.5/2/ и чл.6 от договора, че изпълнението на договора се осъществява ежемесечно до края на срока му като ежемесечно се издават фактури за дължимите месечни суми, поради което счита, че правилно съдът е приложил давността по чл.111,б.“в“ ЗЗД. Претендира разноски.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в съвкупност, намери за установено следното :

Пред първоинстанционния съд е предявен иск с пр.осн чл. чл. 79, ал.1 ЗЗД и иск по чл.86 ЗЗД.

За да отхвърли предявените искове, ПРС е приел, че:

При отделяне на спорното от безспорното, с Определение на РС от 11.01.2019 г. като безспорни и ненуждаещи се от доказване са посочени отобстоятелствата, че между страните е сключен договор № 09 ДГ 828/28.05.2009 г. с предмет извършване на услуги по депониране от Община Родопи на битови отпадъци на депото на Община **** в землището на с. ***** за периода от 01.01.2009 г. до 31.12.2009 г., със съдържанието посочено в исковата молба, че в срока на договора ответникът депонирал на депото на ищеца общо 12 419.065 тона битов отпадък, както и че дължимата сума за депониране на ТБО за 2009г. към Община **** / по 13,84 лв. без ДДС за тон/не е заплатена. На л.109 от д.РС е приета заповед №70/25.01.2016г. на кмета на община „Родопи“, с която е заповядано да бъдат отписани от

счетоводните книги поради изтекла погасителна давност. От заключението от 03.12.2021г. на в.л.Й. П. по допусната ССЕ- неоспорено от страните и според съда компетентно изготвено, се установява, че описаните в ИМ фактури за депонираните отпадъци за 2009г. са осчетоводени в счетоводството на община Родопи в месеца, за който са издадени фактурите и са на обща стойност 171879,87 лв.

По спорния въпрос дали процесните вземания са погасени по давност:

В чл.1 от договор за приемане и депониране на битови отпадъци на „Депо за неопасни отпадъци – гр. ****, в землището на село *****“ за общини от **** област, без община **** /л.8/ е записано, че предмет на договора между страните е депониране на битови отпадъци от Община Родопи на депото на Община **** в землището на село *****.

В чл.3, чл.5, ал.2, чл.6 от договора е записано, че плащането се извършва до 5 работни дни след представяне от изпълнителя на фактура и писмена справка за количеството битов отпадък, депонирано от възложителя на депото в с.***** за предходния месец се установява, че изпълнението на договора се осъществява ежемесечно до края на срока му, като ежемесечно се издават фактури за дължимите месечни суми.

Плащането е периодично, задължението е заповтарящо се изпълнение, тъй като длъжникът трябва да престира повече от 1 път в течение на определения срок на договора; тези множество престации имат един и същ правопораждащ факт – договора за депониране от 2009г и падежът им настъпва периодично.

Поради това ПОС намира, че се касае за периодични плащания по смисъла на чл.111,б.„в“ от ЗЗД, във връзка с задължителните указания на ВКС, дадени в ТР№3/2011г. от 18.05.2012г. по т.д.№3/2011 на ОСГТК, тъй като вземането е свързано с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени, от което следва, че месечните плащания по процесните фактури се погасяват с кратка 3-годишна давност, съгласно чл.111, б. „в“ ЗЗД.

Давността за вземанията започва да тече от настъпване на изискуемостта им.

В случая в чл.5, ал.2, вр. с чл.5 от договора е предвидено, че изискуемостта на вземанията за възнаграждения настъпва до 5 работни дни след представяне от страна на Община **** на фактура и писмена справка за количеството битов отпадък, депонирано от община Родопи на депо в село ***** за предходния месец.

За задълженията на ответника са издадени 8 броя фактури от ищеца в изпълнение на чл.3 от договора, а именно от дата 12.06.2009 г., от 03.08.2009 г., от 25.08.2009 г., от 30.09.2009 г., от 07.10.2009 г., 09.11.2009 г., от 11.12.2009 г и от 04.01.2010 г. Изискуемостта на вземанията по фактурите настъпва с изтичане на 5 дни от датата на издаването им, откогато започва да тече и погасителната давност.

По направеното възражение, че давността е прекъсната с признаване на задълженията от ответника на осн.чл.116,б.„а“ ЗЗД: Пред РС са приети писма, изходящи от гл.счетоводител на Община“Родопи“-С. А., носещи печата на кмета на Община Родопи – писмо от 30.01.2012 г./л.60 от д.РС/, в което е казано, че потвърждава размера на

задължението на Община Родопи към Община **** към 31.12.2011 г. за сумата 572508,88 лв. за депониране на ТБО; писмо от 24.01.2013 г. /л.64 от д.РС/, с което се потвърждава размера на задължението на Община Родопи към Община ***** към 31.12.2012 г., писмо от 21.01.2015 г. /л.72 от д.РС/, изходящо от кмета на Община Родопи, с което се потвърждава размера на задължението на Община Родопи към Община **** към 31.12.2014 г. и писмо от 27.01.2016 г. /л.77 от д.РС/, с което се потвърждава размера на задължението на Община Родопи към Община **** към 31.12.2015 г.

В р.№43/16.07.2020г. на ВКС по т.д.№1524/2019г. ,1ТО, докладчик съдия Д.Д. е отговорено на правния въпрос: може ли гл.счетоводител на община, в качеството ѝ на длъжник по търговска сделка, от нейно ние да признава съществуващи задължения и това изявление има ли последиците по чл.116,б.„а“ ЗЗД – прекъсване на течението на давностния срок? Отговорът е, че гл.счетоводителите на общината-длъжник не може от нейно име да признава съществуващи задължения и това изявление да има последиците по чл.116,б.„а“ ЗЗД, освен ако не е изрично упълномощен с това право от кмета на общината по силата на упълномощителна едностранна сделка или това право е предвидено в длъжностната му характеристика по смисъла на чл.21.ал.2 ЗДСл. От приетата по делото ССЕ се установява, че издадените от Община ***** фактури са осчетоводени от ответната община и по тях не е извършено плащане; с цитираните по-горе писма на Община „Родопи“ се потвърждава дължимостта на процесната сума като писмата носят подписа на гл.счетоводител и печат на кмета на община Родопи. Последното обстоятелство обуславя вероятния извод за предоставяне на права от кмета на община Родопи в полза на гл.счетоводител да извършва потвърждение на съществуващи в тежест на общината задължения, който извод не е опроверган от въззиваемия с представяне на доказателства за обратното, поради което ПОС приема, че е налице признание на длъжника по смисъла на чл.116,„а“ ЗЗД.

В т.см. е и съд.практика на ВКС по чл.290 ГПК -р.49/04.04.2017 г. по гр.д. №50236/2016г на ВКС,4ГО, докладчик съдия Светла Цачева, където е казано, че изявленията на гл.счетоводител на длъжника за признание на дълга прекъсва давността на осн.чл.116,„а“ ЗЗД, след като представляващият ЮЛ-длъжник не ги е оттепил незабавно, не се е противопоставил на признанието веднага след узнаването му – при монгократното подписване от кмета на общината на балансните отчети и справката декларация до ТД на НАП; Дори и да се приеме, че кметът не е узнал за извършените от главния счетоводител признания на дълга, то с писмо от 21.01.2015 г. с подписа си кметът е потвърдил процесното вземане. Признание на дълга е налице и при отразяването му в данъчните декларации пред ТД на НАП, вписването на дълга в справките декларации по ЗДДС, подадени до ТД на НАП, в който случай длъжникът прави недвусмислено изявление за задължението си пред държавен орган, т.е. тези действия съставляват писмено еднозначно волеизявление по смисъла на чл.44 ЗЗД за признаване на вземането по чл.116,„а“ЗЗД.

Придвид изложеното ПОС приема, че давността на процесните вземания е прекъсната първоначално с писмото на Община Родопи от 21.01.2011 г. /л.56/, с което Община Родопи признава задълженията си към Община **** с посочване на процесните

фактури. От 21.01.2011г. започва да тече нова погасителна 3 год. давност за вземанията по всички фактури, която не е настъпила, с оглед последващите признания на дълга, съответно на 30.01.2012г., 24.01.2013 г., 21.01.2015г и 27.01.2016 г. От последното признание на дълга е започнала да тече нова 3-год.ПД, която изтича на 27.01.2019 г. и не е изтекла, тъй като ИМ за процесните вземания е подадена на 15.11.2018 г. , поради което искът за сумата от 1000 лева, като частичен от 171 879.90 лева дължими плащания по процесния договор е основателен и следва да уважи ведно с акцесорното вземане за обезщетение за забава, претендирано за периода от 01.12.2015 г. до 14.11.2018 г. в размер на , както и ведно със законната лихва от подаване на ИМ- 15.11.2018 г. до окончателното плащане.

Като е достигнал до други изводи, РС е постановил неправилно и незаконосъобразно решение, което следва да бъде отменено и вместо него да се поставони друго, с което предявените икове ще се уважат. На въззивника следва да се присъдят направените по делото разноси в размер на 497лв., т.ч. по 150 лв.- юрск.възнаграждение за проц.представителско в 2 инстнации, ДТ- 77 лв. и 120 лв. за ВЛ.

С оглед на изложеното съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260053/11.01.2021 г., постановено по гр.д.№18278/2018, на ПРС,22 гр.с. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Община Родопи-****, ЕИК ***** –гр.***** да заплати ДА ЗАПЛАТИ на Община ***** с ЕИК ***** със седалище и АУ: гр. ***** сумата от 1000 лева, предявена като частичен иск от 171879,90лв., представляваща част от уговорената, но неплатена цена на извършени услуги по договор №09 ДГ 828/28.05.2009 г. за периода 01.01.2009г. – 31.12.2009 г. ведно с мораторна лихва за забава за периода от 01.12.2015 г. до 14.12.2018 г. в резмер на 300,08 лв. и ведно със законната лихва върху сумата 1000 лв., считано от 15.11.2018 г. до окончателното плащане, како инаправените по делото пред ПРС и ПОС разноси в размер на 497лв.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____